RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 111.231 van 9 oktober 2002
in de zaak A. 83.959/XIV-3551.

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
advocaat F. DE PRETER,
kantoor houdende te 1000 BRUSSEL,
Keizerslaan 3

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door :
1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de minister van Binnenlandse Zaken.

-

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Russische nationaliteit, op 6 mei 1999 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 maart 1999 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 16 december 1998 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 10 maart 1999;

Gezien de memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op de beschikking van 20 maart 2000 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen en gezien de laatste memorie van de verzoekende partij;

Gelet op de beschikking van 22 maart 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 8 mei 2002;

Gehoord het verslag van staatsraad G. DEBERSAQUES;

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. EYSKENS die, loco advocaat F. DE PRETER, verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur F. DE NEVE, die verschijnt voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de minister van Binnenlandse Zaken;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat het verzoekschrift tot nietigverklaring op 26 juli 1999 aan de minister van Binnenlandse Zaken werd betekend; dat uit het dossier niet blijkt dat de memorie van antwoord van de minister van Binnenlandse Zaken aangetekend werd verzonden; dat zij slechts vaste datum verkreeg op 6 december 2002, dag waarop kwestieuze memorie van antwoord aan de verzoekende partij werd betekend; dat hieruit volgt dat de memorie van antwoord van de minister van Binnenlandse Zaken werd ingediend buiten de voorziene termijn; dat zij met toepassing van artikel 21, vijfde lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State ambtshalve uit de debatten wordt geweerd;

1.1. Overwegende dat de verzoekende partij België binnenkomt op 17 oktober 1998 en zich vluchteling verklaart op 20 oktober 1998; dat op 16 december 1998 de minister van Binnenlandse Zaken beslist tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat op 8 maart 1999 de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing bevestigt; dat dit de thans bestreden beslissing is;

1.2. Overwegende dat de bestreden beslissing besluit tot het bedrieglijk en kennelijk ongegrond karakter van de door de verzoekende partij gedane asielaanvraag; dat zij dit motiveert aan de hand van tegenstrijdigheden of lacunes in de verklaringen van de verzoekende partij zelf, aan de hand van een tegenstrijdigheid tussen de verklaringen van de verzoekende partij en deze van een vriend van haar en aan de hand van haar kennis over Grozny; dat de tegenstrijdigheden of lacunes in de verklaringen van de verzoekende partij zelf betrekking hebben op, ten eerste, de ontvoering in Kiev, ten tweede, de politiecontroles in Kiev waarbij zij gedurende een periode van twaalf uur zou zijn aangehouden en ook geslagen, ten derde, de aanwezigheid van een vriend, een zekere R. bij de bestraffing voor het verlies van een pakje, ten vierde, de opsluiting in een kelder bij de bestraffing voor het verlies van een pakje, ten vijfde, het feit dat verzoekende partij bij de bestraffing "in de vijver (werd) (...) gegooid terwijl (zij) was vastgebonden aan een touw" en ten zesde, dat zij bij de bestraffing het bewustzijn zou hebben verloren; dat de bestreden beslissing de

motivering van het besluit dat de door de verzoekende partij gedane asielaanvraag bedrieglijk en kennelijk ongegrond is, als volgt uiteenzet:

"Vooreerst dient te worden opgemerkt dat een aantal tegenstrijdigheden tussen betrokkenes opeenvolgende verklaringen (Dienst Vreemdelingenzaken, Commissariaat-generaal) de geloofwaardigheid ervan ondermijnen. Zo verklaarde betrokkene op de Dienst Vreemdelingenzaken niets over zijn ontvoering in Kiev. Noch verklaarde hij op het Commissariaat-generaal dat hij naar aanleiding van de politiecontroles te Kiev gedurende twaalf uren werd aangehouden en ook geslagen werd. Op de Dienst Vreemdelingenzaken vermeldde betrokkene nergens de naam R.. In zijn verklaringen aldaar is er geen sprake van de aanwezigheid van R. op het moment dat betrokkene "bestraft" wordt voor het verlies van het pakje. Wel zou betrokkene in een kelder zijn opgesloten en pas later naar de vijver zijn gebracht. Die opsluiting vermeldde betrokkene dan weer niet op het Commissariaat-generaal. Volgens zijn relaas op de Dienst Vreemdelingenzaken zou men hem in de vijver hebben gegooid terwijl hij was vastgebonden aan een touw. Hij zou dan bewusteloos zijn gevallen. Op het Commissariaat-generaal verklaarde betrokkene hierover niets.

De verschillende lacunes in betrokkenes vluchtrelaas, maken dat betrokkenes verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken over bepaalde elementen fundamenteel anders luiden dan zijn verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal. Het feit dat betrokkene minderjarig is, is geen afdoende verklaring voor de tegenstrijdigheden. Het gaat hier immers om concrete zaken die allemaal binnen de persoonlijke levenssfeer van betrokkene liggen, er mag dan ook aangenomen worden dat hij, ondanks zijn minderjarigheid in staat moet zijn om eenduidige en coherente verklaringen af te leggen.

Verder is er ook een tegenstrijdigheid met de verklaringen van betrokkenes vriend M.. Die verklaarde op de Dienst Vreemdelingenzaken dat zijn moeder in 1997 overleed. Betrokkene stelde daarentegen op het Commissariaat-generaal dat hij in 1998 bij M. en diens moeder woonde. Wat zijn kennis over Grozny betreft : betrokkene stelde dat er in Grozny geen rivier loopt. Dit stemt niet overeen met de werkelijkheid.

Bijgevolg kan er zelfs aan getwijfeld worden of betrokkene wel degelijk van Grozny afkomstig is.";

2.1.1. Overwegende dat de verzoekende partij een eerste middel aanvoert dat luidt als volgt:

"Genomen uit artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, uit de materiële en formele motiveringsplicht

Doordat, eerste onderdeel, de bestreden beslissing de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken bevestigt onder verwijzing naar tegenstrijdigheden in zijn verklaringen,

Terwijl de bestreden beslssing dient te worden gemotiveerd met correcte en ter zake doende argumenten.

TOELICHTING

Volgens de bestreden beslissing zouden de verklaringen van de verwerende partij tegenstrijdigheden bevatten.

Dit is echter niet correct.

De zogenaamde tegenstrijdigheden die in de bestreden beslissing worden opgesomd, zijn allemaal omstandigheden van bepaalde feiten, die hij blijkbaar in het ene interview wel heeft vermeld, en in het andere niet.

Gedurende de interviews werd de verzoekende partij door een afgevaardigde van de Dienst Vreemdelingenzaken, cq het Commissariaat Generaal ondervraagd. Dit wil zeggen dat de betrokkenen diende te antwoorden op de vragen die hem door die afgevaardigden werden gesteld. De vragen van deze afgevaardigde bepalen de omvang van de afgelegde verklaringen.

Indien de verzoekende partij bepaalde elementen wel aanhaalt in het ene interview, doch niet in het andere, duidt dit niet op tegenstrijdigheden. Er zal slechts sprake zijn

van tegenstrijdigheden indien de verklaringen die werden afgelegd gedurende het eerste interview onbestaanbaar zijn met de verklaringen afgelegd in het tweede interview. Geen van de zogenaamde "tegenstrijdigheden" hebben deze eigenschap.

Indien de verzoekende partij op het ene interview bepaalde feiten niet vermeldt terwijl zij die wel vermeldt naar aanleiding van het andere interview, wil dit gewoon zeggen dat er zich gedurende het interview geen aanleiding voordeed om die feiten te vermelden.

Wanneer er bijvoorbeeld naar aanleiding van het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken niet gesproken wordt over de aanwezigheid van R. bij de bestraffing, dan is dit te wijten aan het feit dat men hem toen men hem hierover ondervroeg niet heeft gevraagd of hij alleen was op dat ogenblik.

De bestreden beslissing kan dan ook niet gevolgd worden waar zij stelt dat de beide verklaringen fundamenteel anders luiden. Er zijn immers geen werkelijke tegenstrijdigheden.

En doordat, tweede onderdeel, de bestreden beslissing eraan twijfelt of de betrokkene wel degelijk van Grozny afkomstig is, en dit op basis van een verklaring over de afwezigheid van een rivier,

Terwijl de ingeroepen middelen niet toestaan dat een beslissing wordt gemotiveerd door verklaringen van de rechtsonderhorige onvolledig en ongenuanceerd te vermelden.

TOELICHTING

De verzoekende partij werd gedurende de interviews gevraagd of er door GROZNY een rivier stroomde.

De verzoekende partij heeft hierop geantwoord dat er wel water door de stad stroomde, maar dat men dit niet echt een rivier kon noemen. Hij heeft het omschreven als een kanaal.

Van dit antwoord is echter geen spoor terug te vinden in de bestreden beslissing. De bestreden beslissing motiveert niet waarom dit antwoord niet overeenstemt met de werkelijkheid.

En doordat, derde onderdeel, de bestreden beslissing de geloofwaardigheid van de verzoekende partij in twijfel trekt door zijn verklaringen te toetsen aan de verklaringen van een derde.

Terwijl de ingeroepen middelen niet toestaan dat men de geloofwaardigheid van de verklaringen van een rechtsonderhorige onmiddellijk afdoet als ongeloofwaardig omdat zij tegenstrijdig zijn met de verklaringen van een andere rechtsonderhorige.

TOELICHTING

De bestreden beslissing stelt dat de verklaringen van de verzoekende partij niet overeenstemmen met de verklaringen van een zekere "M.", en meerbepaald op het punt van het in leven zijn van de moeder van "M.".

Indien de verklaringen van twee rechtsonderhorigen in tegenstrijd zijn, dient de overheid uit te zoeken welke verklaring geloofwaardig is en welke niet. De bestreden beslissing geeft nergens aan waar zij zich op steunt om te stellen dat de verklaring van "M." wel geloofwaardig was en die van verzoekende partij niet.

Het middel is dan ook gegrond.";

2.1.2. Overwegende dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met betrekking tot het eerste middel in zijn memorie van antwoord het volgende uiteenzet:

"In het eerste middel haalt verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. In een eerste onderdeel van het eerste middel voert de verzoeker aan dat de bestreden beslissing dient te worden gemotiveerd met correcte en ter zake doende argumenten. De bestreden beslissing zou geen tegenstrijdigheden bevatten. De zogenaamde tegenstrijdigheden die in de bestreden beslissing worden opgesomd zouden , aldus verzoeker , allemaal omstandigheden van bepaalde feiten zijn , die hij blijkbaar in het ene interview wel en in het andere interview niet heeft vermeld.

Verweerder wenst op te merken dat door de Commissaris-generaal bij de beoordeling van een asielverzoek steeds rekening wordt gehouden met alle elementen

van het administratief dossier . De Commissaris-generaal heeft op basis van het volledig dossier vastgesteld dat verzoekers opeenvolgende verklaringen tegenstrijdigheden bevatten.
Verwerende partij meent dat rederlijkerwijze kan verwacht worden dat verzoekende partij , die beweert te vrezen voor zijn vrijheid en zijn leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt , van bij de aanvang van de asielprocedure alle elementen ter ondersteuning van zijn aanvraag correct naar voren brengt. Zeker de elementen die de directe aanleiding van zijn vertrek of vlucht uit zijn land van herkomst zijn geweest.

Het eerste onderdeel van het middel kan niet weerhouden worden.

* In een tweede onderdeel van het eerste middel stelt verzoeker dat hij in een antwoord op de vraag naar de aanwezigheid van een rivier in Grozny zou geantwoord hebben dat er wel water door de stad stroomde, maar dat men dit niet echt een rivier kon noemen. Hij zou het omschreven hebben als een kanaal.

Verweerder beroept zich op het administratief dossier waaruit duidelijk blijkt dat betrokkene enkel melding maakt van een vijver in Grozny , hetgeen geenszins een correct antwoord was op de gestelde vraag.

Ook het tweede onderdeel van het middel kan niet weerhouden worden.

* In een derde onderdeel stelt verzoeker dat wanneer de verklaringen van twee rechtsonderhorigen in tegenstrijd zijn , de overheid dient uit te zoeken welke verklaring geloofwaardig is en welke niet.

Verweerder wenst op te merken dat de Commissaris-generaal heeft nagegaan of verzoekers verklaringen geloofwaardig, betrouwbaar en coherent zijn. De Commissaris-generaal heeft bij de beoordeling van de asielaanvraag rekening houdt met alle elementen van het administratief dossier en vastgesteld dat de verklaringen van " M." (OV 4777329 - M. B.) niet overeenstemmen met deze van betrokkene. De geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker en van "M." wordt hierdoor aangetast.

Het derde onderdeel van het eerste middel kan niet worden weerhouden.";

2.1.3. Overwegende dat de verzoekende partij met betrekking tot het eerste middel in haar memorie van wederantwoord het volgende uiteenzet:

"Genomen uit artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, uit de materiële en formele motiveringsplicht

a) Eerste onderdeel

Doordat, eerste onderdeel, de bestreden beslissing de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken bevestigt onder verwijzing naar tegenstrijdigheden in zijn verklaringen,

Terwijl de bestreden beslissing dient te worden gemotiveerd met correcte en ter zake doende argumenten.

De eerste verwerende partij stelt enkel dat de verzoekende partij kan worden geacht "alle elementen ter ondersteuning van zijn aanvraag correct naar voren" te brengen.

De verwerende partij kan hierin gevolgd worden wanneer het gaat om de daadwerkelijke redenen van vertrek, zoals in casu het worden gemolesteerd door Tsjetsjeense gangsters omwille van zijn etnische afkomt.

De verwerende partij kan hierin niet worden gevolgd wanneer het gaat om details in verband met het feitenrelaas die naar aanleiding van het verhoor worden gevraagd teneinde de waarachtigheid van het verhaal te kunnen verifiëren. Bij het vertellen van het relaas van wat er allemaal is gebeurd, stelt de afgevaardigde van het Commissariaat Generaal herhaaldelijk vragen naar de nadere details. Deze details kunnen betrekking hebben allerlei elementen, zoals een gevolgde reisweg, een beschrijving van een persoon, een aanduiding van het aantal personen aanwezig bij een bepaalde gebeurtenis, ... Indien de afgevaardigde van de Dienst Vreemdelingenzaken niet de zelfde vragen heeft gesteld, dan is het evident dat deze details enkel voorkomen in het ene verhoor, en niet in het andere, hetgeen geenszins duidt op een tegenstrijdigheid, maar enkel op een andere wijze van verhoor.

Dit is in deze zeker het geval nu uit het administratief dossier blijkt dat van het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken geen uitgebreid en gedetailleerd verslag is gemaakt. Het verslag bestaat uit een door de afgevaardigde van de Dienst Vreemdelingenzaken ingevuld vragenblad, en een verslag van welgeteld één bladzijde waarin de "details" van het feitenrelaas worden vermeld. Dit verslag besluit met te stellen dat de betrokkene gedurende het interview "zeer verward" was. Er kan trouwens worden opgemerkt dat de betrokkene op het ogenblik van dit eerste verhoor slechts 17 jaar oud was.

In die omstandigheden kan het feit dat betrokkene in het ene verhoor bepaalde dingen vermeld heeft die hij in het andere niet heeft vermeld, niet beschouwd worden als tegenstrijdigheden, zodat het verwijzen naar die tegenstrijdigheden niet kan beschouwd worden als een afdoend motief.

Dit is zeker zo wanneer men de zogenaamde "tegenstrijdigheden" nader bekijkt:

- Ontvoering te Kiev: Dit zijn feiten die zich hebben voorgedaan lang voor de feiten waarvoor de verzoekende partij is gevlucht, zich hebben voorgedaan.
- politiecontrole te Kiev: De verzoekende partij vermeldt dit wel. Op pagina zes van het verslag is er sprake van een politiecontrole, waarbij de betrokkene vermeldt dat hij is opgepakt voor een identiteitscontrole.
- R.: Op de dienst vreemdelingenzaken duidt hij hem aan als een kennis, allicht omdat men nooit naar de naam vraagt.
- relaas over de bestraffing: De twee verhalen bevatten geen enkel element dat in tegenstrijd is, het bevat enkel elementen die in het ene interview wel vermeld werden, en in het andere niet.

Het middel is dan ook, minstens in zijn eerste onderdeel, gegrond.

b) Tweede onderdeel

En doordat, tweede onderdeel, de bestreden beslissing eraan twijfelt of de betrokkene wel degelijk van Grozny afkomstig is, en dit op basis van een verklaring over de afwezigheid van een rivier,

Terwijl de ingeroepen middelen niet toestaan dat een beslissing wordt gemotiveerd door verklaringen van de rechtsonderhorige onvolledig en ongenuanceerd te vermelden.

De verwerende partij stelt dat de betrokkene een onjuist antwoord heeft gegeven op de vraag naar de aanwezigheid van een rivier.

Lezing van het administratief dossier bevestigt het vermoeden van de verzoekende partij dat men zijn verklaringen niet juist heeft opgeschreven.

Op de vraag over de aanwezigheid van een rivier heeft de verzoekende partij een uitgebreid antwoord gegeven. Hij wenst te verwijzen naar de aldaar aanwezige rivier, maar wenst deze rivier dan weer te onderscheiden van het traditionele beeld dat men heeft van een rivier, namelijk een brede kronkelende stroom, die inderdaad niet in Grozny aanwezig is.

De verzoekende partij herhaalt dat hij op de betrokken vraag heeft geantwoord dat er een waterloop door de stad loopt, maar dat het eerder een kanaal was: smal en recht. De verzoekende partij heeft zelfs een vergelijking gemaakt met het kanaal dat in de buurt van het klein kasteeltje loopt.

In het verslag wordt van dit alles niets opgeschreven, behalve dat de betrokkene antwoordt dat er een vijver is.

Een verklaring voor dit verschil kan de verzoekende partij niet geven. Het kan zijn dat de tolk een vertaalfout heeft gemaakt. Het kan ook zijn dat de afgevaardigde van de Commissaris-Generaal zich vergist heeft, en in de plaats van "kanaal", "vijver" heeft genoteerd, in verwarring gebracht door de vijver waarvan de verzoekende partij ook vertelt heeft.

Er moet in elk geval toch worden gezegd dat het onwaarschijnlijk is dat iemand op de vraag "loopt er een rivier door Grozny" gaat antwoorden "nee, maar er is wel een vijver".

In het licht van die vaststelling kon de verwerende partij niet zomaar stellen dat er "ernstige twijfels"zijn dat de betrokkene wel van Grozny afkomstig is. Men had hem minstens moeten confronteren met dit foute antwoord, hetgeen men niet gedaan heeft,

en hetgeen de overtuiging van de verzoekende partij bevestigt dat er hier sprake is van een manifeste schrijffout- of vertaalfout.

In elk geval is het zo dat er aan de betrokkene diverse vragen werden gesteld over Grozny, waarvan sommigen veel specifieker dan de vraag over de aanwezigheid van de rivier, onder meer de vragen naar straatnamen, die toch veel gedetailleerder zijn dan de vraag naar een rivier. Deze vragen worden correct beantwoord. De motivering is dan ook niet afdoende, nu er over deze vragen niets wordt gezegd in de motivering van de bestreden beslissing.

Het middel is dan ook gegrond.

c) Derde onderdeel

En doordat, derde onderdeel, de bestreden beslissing de geloofwaardigheid van de verzoekende partij in twijfel trekt door zijn verklaringen te toetsen aan de verklaringen van een derde.

Terwijl de ingeroepen middelen niet toestaan dat men de geloofwaardigheid van de verklaringen van een rechtsonderhorige onmiddellijk afdoet als ongeloofwaardig omdat zij tegenstrijdig zijn met de verklaringen van een andere rechtsonderhorige.

Lezing van het administratief dossier leert dat het betrokken motief berust op een misverstand.

Gedurende het interview voor de afgevaardigde van de Commissaris Generaal heeft de verzoekende partij vertelt over "M.". Er wordt hem gevraagd wie die M. is. M. is een oude vriend, en de verzoekende partij vertelt dan ook een reeks feiten van vroeger, namelijk dat M. naar niet naar school ging, en bij zijn moeder woont.

Vervolgens vertelt de verzoekende partij dat hij gedurende zijn laatste verblijf in Grozny bij M. ging wonen.

Omdat de verklaring over de moeder van M. en het verblijf bij M. elkaar in het verslag onmiddellijk volgen, ontstaat de indruk dat de verzoekende partij heeft verklaard dat hij bij M. en diens moeder verbleef, hetgeen niet waar is.

Aandachtige lezing van het verslag leert trouwens dat de verzoekende partij niet verklaard heeft dat hij bij de moeder van M. is ingetrokken. Het verslag stelt enkel het volgende:

"M. ging niet naar school, zocht werk, woonde bij zijn moeder.

Toen Oxana en Ivan weggingen, ging hij (=betrokkene) bij M. wonen. Hij bleef er maar één week, want wilde geen last zijn"

Wat verder staat:

"Hij bleef tot oktober 1998 bij M."

De verzoekende partij heeft dus nergens verklaard dat hij bij M. en diens moeder heeft gewoond. Hij heeft enkel verklaard dat M.bij zijn moeder woonde, hetgeen niet uitsluit dat die moeder kort voor hij bij M.introk overleden was.

Het motief dat is gebaseerd op de tegenstrijdigheid van de verklaringen van M. en de verzoekende partij, is dus niet afdoende, en mist de rechtens vereiste feitelijke grondslag, omdat beide verklaringen niet tegenstrijdig zijn.

Het middel is dan ook gegrond.";

2.1.4. Overwegende dat de verzoekende partij met betrekking tot het eerste middel in haar laatste memorie het volgende uiteenzet:

"De eerste auditeur stelt dat uit het administratief dossier blijkt dat er de commissaris generaal blijkens de gegevens die hij in zijn motievering aanhaalt, kon vaststellen dat het asielrelaas "enkele lacunes en tegenstrijdigheden vertoont", zodat de commissariaat "in redelijkheid kon twijfelen aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas.

Deze vaststelling alleen moet volstaan om het beroep van de verzoekende partij gegrond te verklaren.

Immers, in de fase van het ontvankelijkheidsonderzoek dient de Commissaris generaal te onderzoeken of de aanvraag "bedrieglijk" is. Dit wordt trouwens zo door de commissaris vastgesteld, die inderdaad stelt dat de aanvraag bedrieglijk is.

Nu stelt de eerste auditeur dat er uit motivering blijkt dat het administratief dossier de Commissaris Generaal in staat stelt "in redelijkheid" te "twijfelen aan de geloofwaardigheid" van de aanvraag. Het is echter duidelijk dat dit niet voldoende is.

In het kader van de beoordeling van de gegrondheid van een asielaanvraag ligt de bewijslast inderdaad bij de asielaanvrager, die inderdaad zal moeten aantonen dat zijn verklaringen correct zijn. In het kader van de ontvankelijkheid is het echter geenszins noodzakelijk dat de verklaringen van de aanvrager bewezen zijn. De asielaanvraag is slechts onontvankelijk indien de aanvraag "bedrieglijk" is, met andere woorden indien vaststaat dat wat de aanvrager vertelt niet correct is. Het volstaat niet dat er twijfels rijzen, want in dat geval is staat het bedrieglijk karakter niet vast: het is noodzakelijk dat vaststaat dat de verklaringen niet correct zijn.

Het beroep is dan ook alleen al daarom gegrond, aangezien de aangehaalde motieven de conclusie dat de aanvraag bedrieglijk is niet in rechte en in feite kunnen schragen.

In het verzoekschrift tot nietigverklaring en in de memorie van antwoord heeft de verzoekende partij bovendien uiteengezet waarom de elementen die de "ongeloofwaardigheid" van de verklaringen moeten ondersteunen, rekening houdend met de andere elementen uit het dossier, niet ter zake doen. Deze elementen kunnen dan ook, gelet op deze verklaringen, de conclusie van het Commissariaat Generaal in rechte en in feite niet schragen.

De eerste auditeur stelt niet waarom deze verklaringen niet afdoende zouden zijn.

De auditeur kan dan ook niet begrepen worden in zijn conclusie dat het beroep in zijn eerste middel genomen, ongegrond is.";

2.1.5.1. Overwegende dat, ofschoon de verzoekende partij haar eerste middel steunt op de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat zij de motieven kent doch betwist dat de opgegeven motieven de beslissing kunnen dragen; dat zij met andere woorden de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert; dat nagaan of de motieven pertinent zijn, immers de materiële motiveringsplicht betreft; dat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht;

2.1.5.2.1. Overwegende dat de verzoekende partij geen van de door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen vastgestelde en hierboven als eerste, derde, vierde, vijfde en zesde weergegeven lacunes in de verklaringen van de verzoekende partij, betwist;

2.1.5.2.2. Overwegende dat, wat de hierboven als tweede weergegeven door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vastgestelde lacune betreft, de commissaris-generaal in de bestreden beslissing vaststelt dat de verzoekende partij op het Commissariaat-generaal niet heeft verklaard dat zij "naar aanleiding van de politiecontroles te Kiev gedurende twaalf uren werd aangehouden en ook geslagen werd";

Overwegende dat de verzoekende partij in haar memorie van wederantwoord stelt wel degelijk een politiecontrole te Kiev te hebben vermeld en dat "op pagina zes van het verslag (van het interview door de commissaris-generaal) (...) sprake (is) van een politiecontrole, waarbij (de verzoekende partij) vermeldt dat (zij) is opgepakt voor een identiteitscontrole";

Overwegende dat in het verhoorverslag melding wordt gemaakt van een identiteitscontrole; dat in hetzelfde verslag staat vermeld dat "(de verzoekende partij) (...) niet (zei) dat (zij) (van) Tsjetsjenië kwam, want dan zou (zij) geslagen worden, (dat) (zij) (...) perfect Russisch (spreekt), dus zo konden ze het niet weten (en dat) Ivan (...) daarenboven een fles whisk(...)y of 20 à 30 $ (gaf), (dat) (...) er (dan) geen enkel probleem (was)"; dat bijgevolg uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij voor de commissaris-generaal niet heeft verklaard dat zij "naar aanleiding van de politiecontroles te Kiev gedurende twaalf uren werd aangehouden en ook geslagen werd";

2.1.5.3. Overwegende dat, wat de lacunes in de opeenvolgende verklaringen van de verzoekende partij zelf betreft, dient te worden benadrukt dat de uiteenzettingen van de verzoekende partij niet wegnemen dat van een asielzoeker mag verwacht worden dat hij op het eerste verzoek een volledig en coherent asielrelaas geeft waarin duidelijk de redenen worden aangegeven die aanleiding gaven tot zijn vlucht; dat immers de beslissing van een persoon om zijn land te verlaten dermate fundamenteel en ingrijpend is, dat hij normaliter bij machte moet zijn om desbetreffend een volledig en coherent verhaal te vertellen; dat, wat de lacunes in de opeenvolgende verklaringen van de verzoekende partij zelf betreft, de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen naar recht en rede is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens die steun vinden in het administratief dossier en van een correcte beoordeling ervan; dat voorts geen van de door de verzoekende partij bijgebrachte argumenten die allen enkel steunen op een feitelijke beoordeling van de zaak, aantonen dat de commissaris-generaal bij de vaststelling van lacunes in de verklaringen van de verzoekende partij zelf, de grenzen van zijn wettelijk toegekende appreciatie bevoegdheid zou hebben overschreden;

2.1.5.4. Overwegende dat, wat de vaststelling van de commissaris-generaal met betrekking tot de kennis over Grozny van de verzoekende partij betreft, vooreerst dient opgemerkt te worden dat, daargelaten de vraag of op de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de verplichting rust om een kandidaat-vluchteling te "confronteren met (...) foute antwoord(en)", de verzoekende partij zulk middel niet, gelet op de rechten van verdediging van de verwerende partij, voor het eerst in een memorie van wederantwoord mag aanvoeren; dat het onderdeel van het middel dat stelt dat op de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de verplichting rust om een kandidaat-vluchteling te "confronteren met (...) foute antwoord(en)", niet op ontvankelijke wijze is aangevoerd;

Overwegende dat de verzoekende partij in haar kritiek op de vaststelling van de commissaris-generaal dat "(de verzoekende partij) stelde dat er in Grozny geen rivier loopt", niet verder komt dan de hierboven weergegeven blote beweringen in haar verzoekschrift die niet door enig begin van bewijs ondersteund zijn en de Raad er niet toe kunnen brengen aan te nemen dat de commissaris-generaal bij de vaststelling dat "(de

verzoekende partij) stelde dat er in Grozny geen rivier loopt, (terwijl) dit (...) niet overeen(stemt) met de werkelijkheid", de grenzen van de hem wettelijk toegekende appreciatiebevoegdheid zou hebben overschreden;

2.1.5.5. Overwegende dat noch tegen de vaststelling van lacunes in de verklaringen van de verzoekende partij zelf, noch tegen de vaststelling dat "(de verzoekende partij) stelde dat er in Grozny geen rivier loopt, (terwijl) dit (...) niet overeen(stemt) met de werkelijkheid" een gegrond middel werd aangevoerd; dat de vaststelling van lacunes in de verklaringen van de verzoekende partij zelf en de vaststelling dat "(de verzoekende partij) stelde dat er in Grozny geen rivier loopt, (terwijl) dit (...) niet overeen(stemt) met de werkelijkheid", het motief dat de asielaanvraag van de verzoekende partij bedrieglijk is en de bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 16 december 1998 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, op zich dragen; dat de overige kritiek in het middel zich derhalve richt tot een overtollig motief, zodat de eventuele onregelmatigheid ervan niet van die aard is om de bestreden beslissing aan te tasten; dat het middel, voor zover het zich richt tot een overtollig motief, niet dienstig kan worden ingeroepen;

2.2.1. Overwegende dat de verzoekende partij een tweede middel aanvoert dat luidt als volgt:

> "Genomen uit artikel 52 en artikel 63/2 van de Vreemdelingenwet en uit artikel 2 en 3 van de Wet op de Formele motivering van bestuurshandelingen.
> Doordat de bestreden beslissing de beslissing van de dienst Vreemdelingenzaken bevestigt door te stellen dat de verzoekende partij niet aantoont dat de gemachtigde van de minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden.
> Terwijl uit het ingeroepen middel blijkt dat de het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen in het kader van een dringend beroep een zelfstandige beslissing neemt die onafhankelijk is van de beslissing genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken.
> TOELICHTING
> Door te stellen dat het aan de verzoekende partij is om aan te tonen dat de Dienst Vreemdelingenzaken een foute beslissing heeft genomen, toont de bestreden beslissing duidelijk dat zij een verkeerde opvatting heeft over de draagwijdte van enerzijds de fase van de ontvankelijkheid van de asielaanvraag, en anderzijds van het dringend beroep.
> Gedurende de ontvankelijkheidsfase kan de aanvraag worden afgewezen indien de aanvrager geen elementen aanbrengt dat er wat hem betreft ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees. Het is dus aan de overheid om in die fase aan te tonen dat er geen elementen worden aangebracht. Het is dus niet aan de verzoekende partij om aan te tonen dat er wel elementen zijn.
> Het dringend beroep onderwerpt de aanvraag aan het oordeel van het Commissariaat Generaal. Het Commissariaat Generaal dient geen rekening te houden met de beslissing van de dienst Vreemdelingenzaken. In elk geval is het niet zo dat dat de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken een soort vermoeden instelt dat door de verzoekende partij moet worden weerlegd.
> Door aan te nemen dat dit wel het geval is, schendt de bestreden beslissing de in het middel genoemde bepalingen.
> Het middel is dan ook gegrond.";

2.2.2. Overwegende dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met betrekking tot het tweede middel in zijn memorie van antwoord het volgende uiteenzet:

"Verzoeker steunt zijn tweede middel op de schending van de artikelen 52 en 63/2 van de Vreemdelingenwet , evenals op de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet op de formele motivering van bestuurshandelingen.

Verweerder antwoordt hierop dat verzoeker onvoldoende duidelijk maakt waarom vermelde wetsartikels geschonden zouden zijn.

Subsidiair merkt hij op dat de bevestiging door de Commissaris-generaal van de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken inherent is aan het door verzoeker ingesteld dringend beroep .

Dit gegeven impliceert geenszins dat het onderzoek van betrokkenes asielaanvraag door de Commissaris-generaal niet op onafhankelijke wijze zou verlopen zijn. Verzoeker slaagde er in de loop van het onderzoek niet in een geloofwaardig en coherent relaas naar voren te brengen waaruit een vrees zou blijken conform de Conventie van Genève . Er kan niet betwist worden dat de Commissaris-generaal een beroep kan doen op art. 52 van de Vreemdelingenwet om een asielaanvraag in de ontvankelijkheidsfase van de procedure af te wijzen. Van enige bevoegdheidsoverschrijding is geen sprake.

Ook het tweede middel kan niet worden weerhouden.";

2.2.3. Overwegende dat de verzoekende partij met betrekking tot het tweede middel in haar memorie van wederantwoord het volgende uiteenzet:

"Genomen uit artikel 52 en artikel 63/2 van de Vreemdelingenwet en uit artikel 2 en 3 van de Wet op de Formele motivering van bestuurshandelingen.

Doordat de bestreden beslissing de beslissing van de dienst Vreemdelingenzaken bevestigt door te stellen dat de verzoekende partij niet aantoont dat de gemachtigde van de minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden.

Terwijl uit het ingeroepen middel blijkt dat de het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen in het kader van een dringend beroep een zelfstandige beslissing neemt die onafhankelijk is van de beslissing genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken.

De verwerende partij stelt dat de verzoekende partij niet voldoende duidelijk zou maken waarom de vermelde wetsartikels geschonden zouden zijn.

Subsidiair merkt zij op dat de bevestiging door de Commissaris Generaal van de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken inherent is aan het door de verzoeker ingesteld dringend beroep.

Deze uitleg versterkt de verzoekende partij in haar opvatting dat de betrokken wetsartikels geschonden zijn.

Luidens artikel 63/2 van de Vreemdelingenwet kan de vreemdeling een dringend beroep instellen tegen de beslissing die door de Dienst Vreemdelingenzaken ingevolge artikel 52 is genomen.

Het instellen van een administratief beroep behelst uit zich zelf dat de overheid bij wie het beroep wordt ingediend, een eigen bevoegdheid heeft om de aanvraag te beoordelen.

Op het vlak van de mogelijke beslissingen is zij door artikel 63/3 wel beperkt tot hetzij een bevestigende beslissing, hetzij een beslissing dat verder onderzoek noodzakelijk is, maar dit neemt niet weg dat het Commissariaat Generaal in elk geval de aanvraag de plano opnieuw dient te onderzoeken, en niet mag uitgaan van de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken, die immers per definitie negatief is.

Door te stellen dat het aan de betrokkene is om aan te tonen dat "de gemachtigde van de minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden", zoals de bestreden beslissing doet, ontkent de verwerende partij haar eigen appreciatiebevoegdheid die zij nochtans overduidelijk heeft op grond van de in het middel genoemde bepalingen.

Het middel is dan ook gegrond.";

2.2.4. Overwegende dat de verzoekende partij met betrekking tot het tweede middel in haar laatste memorie het volgende uiteenzet:

> "De eerste auditeur antwoordt op dit middel dat de Commissaris generaal bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van een asielaanvraag zich kan beroepen op dezelfde redenen als diegene waarop de dienst vreemdelingenzaken zich kan beroepen.
>
> De verzoekende partij betwist dit echter niet.
>
> In het verzoekschrift tot nietigverklaring werd op een duidelijk doch korte wijze gesteld wat de verzoekende partij aan de beslissing van de commissaris generaal verwijt. Deze beslissing stelt uitdrukkelijk dat de verzoekende partij niet aantoont dat de gemachtigde van de minister zijn appreciatiemarge zou hebben overschreden. Dit is één van de motieven die hebben geleid tot de bestreden beslissing.
>
> Deze passage in de bestreden beslissing maakt duidelijk dat de Commissaris Generaal van mening was dat het aan de verzoeker is om aan te tonen dat de gemachtigde van de minister zijn "appreciatiebevoegdheid" heeft overschreden. Door deze houding gaat zij dan ook uit van de correctheid van de eerste beslissing, en legt zij de bewijslast van het tegendeel bij de verzoekende partij. Dit is echter in strijd met het wezen zelf van het dringend beroep, dat immers tot doel heeft om de beoordeling van de ontvankelijkheid van de asielaanvraag zelf te onderwerpen aan de beoordeling door het Commissariaat Generaal, die zich daarbij niet gebonden mag achten, tot bewijs van het tegendeel, door de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken.
>
> Nochtans is dit hier duidelijk wel gebeurt, hetgeen blijkt uit de tekst van de bestreden beslissing.
>
> Noch in de memorie van antwoord, noch in het advies van de eerste auditeur, leest de verzoekende partij een antwoord op de in het verzoekschrift duidelijk naar voorgebrachte grief dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij zich heeft gebaseerd op de beslissing van de dienst vreemdelingenzaken.
>
> Het beroep is dan ook, ook in zijn tweede middel, gegrond.";

2.2.5. Overwegende dat uit het middel blijkt dat de verzoekende partij de schending van zowel de formele als de materiële motiveringsplicht aanvoert; dat zij niet in redelijkheid kan aanvoeren dat enerzijds de juridische en feitelijke overwegingen niet in de bestreden beslissing zijn weergegeven en anderzijds die redenen niet deugdzaam zijn; dat het middel, in zoverre het steun vindt in de schending van de formele motiveringsplicht, niet ontvankelijk kan worden aangevoerd; dat het middel vanuit het oogpunt van de materiële motivering -met name van artikel 52 van de vreemdelingenwet- wordt onderzocht;

2.2.5.1. Overwegende dat, zoals bij de bespreking van het eerste middel reeds is uiteengezet, van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij op eerste verzoek een volledig en coherent asielrelaas geeft waarin duidelijk de redenen worden aangegeven die aanleiding gaven tot zijn vlucht; dat het in de fase van het onderzoek naar de ontvankelijkheid van een asielaanvraag aan de asielaanvrager is om gegevens aan te brengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953; dat het middel, in zoverre het aanvoert dat "het (...) aan de overheid (is) om in (de) fase (van de ontvankelijkheid) aan te tonen dat er geen elementen worden aangebracht" "dat er wat (de asielzoeker) betreft ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees", faalt in rechte;

2.2.5.2. Overwegende dat artikel 63/2, § 1, van de vreemdelingenwet een dringend beroep instelt bij de commissaris-generaal tegen de beslissing waarbij de minister van Binnenlandse Zaken of diens gemachtigde, met toepassing van artikel 52 van de vreemdelingenwet, het verblijf of de vestiging in het Rijk weigert aan de vreemdeling die zich vluchteling verklaart; dat de commissaris-generaal luidens artikel 63/3, eerste lid, van dezelfde wet, deze beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken of diens gemachtigde kan bevestigen dan wel beslissen dat een verder onderzoek noodzakelijk is; dat enerzijds de voornoemde bepalingen een georganiseerd administratief beroep inrichten tegen de in artikel 63 van de vreemdelingenwet bepaalde beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken; dat enerzijds één van de wezenskenmerken van een georganiseerd administratief beroep is, dat op de beroepsinstantie de plicht rust het beroep te beantwoorden; dat het dringend beroep bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een vol beroep uitmaakt; dat het wezenskenmerk van een vol beroep is, dat bij het behandelen van zulk een beroep de aanvraag in haar volledigheid, en dus zowel ten aanzien van de rechtmatigheid als ten aanzien van de opportuniteit, wordt onderzocht; dat derhalve de commissaris-generaal wanneer hij oordeelt in hoger (dringend) beroep, dezelfde beoordelingsbevoegdheid heeft als die waarover de minister van Binnenlandse Zaken in eerste aanleg beschikt en een eigen onderzoek voert naar de zaak;

Overwegende dat, daargelaten de vraag naar de draagwijdte van de zinsnede van de bestreden beslissing waarop in het tweede middel kritiek wordt geuit, uit het administratief dossier enerzijds en uit de hierboven geschetste plicht van de asielaanvrager anderzijds, blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen redelijkerwijs zijn wettelijke bevoegdheid op een correcte wijze, overeenkomstig het hierboven geschetste wettelijke kader, heeft uitgeoefend en niet is uitgegaan van het door de verzoekende partij aangehaalde standpunt dat de in eerste aanleg genomen beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken een soort vermoeden instelt dat door de verzoekende partij dient te worden weerlegd; dat het tweede middel ongegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro , komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op negen oktober tweeduizend en twee, door :

de HH.	G. DEBERSAQUES,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
	W. GEURTS,	griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

W. GEURTS. **G. DEBERSAQUES.**